

sáng nay mọi thứ trong sương cũng mờ mờ. Chẳng biết có hạt bụi nào trong mắt. Mùa thu đậm sương làm sao có bụi! Cũng không có sợi khói nào bay để đôi mắt cay. Không có phấn thông vàng, không có rừng phong đỏ, không có cành ngô đồng và mưa bụi thảng chập. Trầm hương cũng chưa bay vì năm chưa hết. Vậy mà mắt cứ cay.

*Mòn con mắt sầu đưa từ cổ độ
Bụi thu mờ ai phủi với hai tay. – Bùi
Giáng.*

A! đúng rồi. Sương mù sáng thu này chính là bụi thu mờ. Chẳng màng tay phủi. Chẳng màng lau kính. Cứ để nhạt nhòa cho thu tàn. Tôi bước vào dòng đời, bỗng bệnh như sương khói. Và em cũng thê, lằng lằng những gót hài. Mùa thu chắc còn dài. Sương như bụi thu mờ. Mơ phai.

Bảo Sinh 2013
(Trích trong tuyển tập *Thôi Về! Hãy về đi.* Tùy bút Sean Bảo 2014)
Amazon phát hành 2014.

Từ lúc bỏ hoàng cung

*chiều có nhớ mây về trên Đỉnh Ngự
dòng sông Hương hờ hững bóng trăng sầu
em đứng đợi mấy cửa thành hoang vắng
nghe từ tâm cánh hạc vút xa bay*

*hàng cây khô Nội Thành căm lặng khóc
lệ của trời hay Tôn Nữ chờ mong
loài hoa dại trong vườn thu Thượng Uyển
người đã quên từ lúc bỏ Hoàng Cung*

*đêm nín thở bờ sông lên tiếng hát
lời Nam Ai cắt ruột não nề đau
ta đã mất quê em từ dạo đó
đôi bàn tay chiều rụng gió Kim Long*

*thời gian ơi! thôi về mây Cửu Đỉnh
như giọt trăng trên tháp cũ điêu tàn
em có biết lời thơ đầy mật ngữ
đời trôi tan như bóng nắng vô thường*

THÁI TÚ HẠP

